

Lovescher Attila vagyok, 1979-ben születtem Szekszárdon, születésem óta Alsónyéken élek. Az általános iskolát Bátaszéken végeztem, bár géplakatosnak tanultam Baján, mégis a tűzoltás vált hivatásommá.

Azt mondják, rossz századba születtem. És valóban, néha úgy érzem, hogy az érdeklődési köröm, az élethez való hozzáállásom sok esetben különbözik a korosztályométól. Szülőfalum Alsónyék, a híres Sárköz tájegység egyik falva. Mély büszkeséggel tölt el, hogy hagyományörző tevékenységemmel hozzájárulhatok őseim örökségének ápolásához. Az az ember vagyok, akinek örömet okoz a hagyományok kutatása, őrzése. Büszke vagyok a falumra, büszke vagyok őseimre és arra, amit ránk hagytak: a népviseletükre, a táncukra, s a mára már jórészt elfeledett mesterségeikre.

Bár vezetéknevem német ősöket sejtet, édesanyám által igazi ősi magyar család hagyományait örököltem. Anyai nagyapámat korai halála miatt sajnos nem ismerhettem, de azt mondják a régi öregek, hogy „kiköpött öregapád vagy kisfiam”. Nagyanyám szerint tőle örököltem a tánchoz és a lovakhoz, lovagláshoz fűződő erős kötődésemet. Bár sosem találkoztam vele, mégis azt mondhatom, hogy ő a példaképem.

A néptánc szeretetét szinte az anyatejjel szívtam magamba, édesanyám családjában mindenki „táncos lábbal” született. Hárman vagyunk testvérek, heten unokatestvérek, akik mindannyian az Alsónyéki Hagyományörző Együttes tagjai voltunk, vagyunk. Szerencsére falunkban mindig is nagy hagyománya volt a néptáncnak. Bálok, szüreti bálok, sárközi lakodalmak alkalmával már egész korán megszerettem a néptáncot, a hagyományörzést. Fiatal korom (29) ellenére idestova 20 éve táncolok a falubeli néptánc-együttesben. A csárdás volt a legelső tánc, amivel megismerkedtem. A táncoktatás zenei kísérete akkor még csak egy harmonikából állt. Azóta a sárközi táncokon kívül más tájegységek táncaival is volt szerencsém megismerkedni. A páros táncokon kívül nagyon kedvelem a verbunkot és a többi legényes táncot is. Együttesünk a hazai fellépések mellett szinte minden évben külföldre látogat, ahol nagy lelkesedéssel fogadják előadásunkat.

A Fülöp Ferenc Díjat 1998-ban nyertem el. Még abban az évben elvégeztem Tímár Sándor 30 órás néptánc-pedagógus továbbképző tanfolyamát. Tájegységünk táncaihoz leginkább a vonós hangszerek hangja illik, ezért egy éve elkezdtem nagybőgőn tanulni, hogy ily módon is hozzájárulhassak dalaink, táncaink tovább örökítéséhez.

Úgy gondolom, hogy nagy hangsúlyt kell fektetni az utánpótlás nevelésére. Kötelességünk a jövő nemzedékére örökíteni hagyományainkat, amelyet a leghatékonyabban szakértelemmel, elhivatottsággal és kellő lelkesedéssel lehet elérni. Fontosnak tartom továbbá a néptánc megfelelő zenei kíséretét is. Mint tudjuk a zene és a tánc egymástól elválaszthatatlan dolgok. Ezért úgy vélem, hogy csak abból válhat igazán jó táncos, aki a zenét is szereti, jó zenei hallással és ritmusérzéssel rendelkezik.

Alsónyék, 2009. 03. 02.